

březen 2010

Trampský občasník pro (nejen)
západní Kanadu a USA
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Road
Saanichton B.C.
Canada V8M 1V4
Tel.: 250-544-0909
Email: stopa@shaw.ca

8. Celosvětový Potlach 2011 v B.C.

Začínají se objevovat bližší informace o dalším světovém potlachu. Nebude se konat na Yukonu, jak se původně plánovalo, ale v Britské Columbii (dále jen BC) a předběžné místo je asi 12 km vzdálené od Bush River, kde byl potlach v roce 1998. Šolim se rozhodl pořádně předat Spojeným Trampským Osadám ve Vancouveru, které se společnými silami postarají o úspěšný průběh události.

Pokud jsi na potlachu 1998 byl, tak máš představu, jaká je krajina a okolí. K nejbližšímu lidskému obydlí je to 80 km a nejbližším městečkem je Golden (100 km) na Trans Canada Highway číslo jedna. Krásnější a odloučenější místo, kam se stále ještě dostaneš po vlastní ose, by se těžko dalo najít. Pastva pro oči, fotografiů ráj to na pohled.

Všechny podrobnosti jsou uveřejněny na oficiální webce potlachu a my zde přetiskujeme informace hlavně pro ty, co žijí stále ještě bez počítače.

Kdy a kde přesně bude potlach se oznámí v červnu 2010. Hlavním kandidátem na konání je ale údolí Valeciennes River. Nové místo je v širokém údolí, kde je daleko více prostoru a které je obklopeno ze tří stran třítisícovými horami. V okolí je hodně suchého dřeva a místo pro stany i pro vozidla, která doufáme budou umístěna tak, aby parkoviště nekazilo celkový dojem z trampské události, ať už to bude kdekoli.

Obdržet pozvánku lze na této poštovní adrese.

Tom Popelka 19541-118B Avenue, Pitt
Meadows, B.C., Canada, V3Y 1L3

Další informace a dotazy:
telefon 604-465-7654

Adresa oficiální webky Celosvětového
Potlachu 2011:

<http://potlachkanada.com/>

Pegin 2010

Druhá lednová sobota patřila tradičnímu setkání trampů jezdících na Oslavku uctít již po sedmatřicáté památku kamaráda Pegina a všech těch, kteří s ním sedí u věčného ohně.

Pod Ketkovákem se i za letošního hororového počasí shromáždila více než stovka trampů a přidruženého lidu. Bylo nás tam o dost méně než obvykle, nesjízdné silnice a sněhovo-ledová kalamita kolem Brna udělaly své.

Na náladě to ale neubralo. O půl jedenácté se zapálil symbolický táboráček, kamarád Pipin pronesl slavnostní řeč a pak se jen hrálo a zpívalo. Odcházeli jsme jako poslední kolem jedné. Po cestě začalo funět a pršet, ja šla „zkratkou“ a vždy krok vpřed a půl zpět. Nemít hůlky, nevím jak bych skončila.

Ostatní na normalní cestě na tom byli snad o trochu líp. Do hospody v Ketkovicích, kde to již pěkně vařilo, jsem dorazila jako zmrzlý vodník. Nikdy jsem netušila, že také existují pohorky s „letními gumama“ jako byly ty nešťastné moje. Sice jsem se těšila, že se jako obvykle ještě stavím na Dělnáku v Zastávce u Brna, ale po té ledové silnici klusat na "půl pátý" vlak jsem si netroufla.

Poprvé v životě jsem se rozhodla použít večerní autobus do Rapotic. A tím jsme jeli celá parta. Jaké bylo naše překvapení, když nám výpravčí nahlásil, že vlak do Brna již ujel. Po pátečních i hodinových zpožděních to nikdo nečekal. Měli jsme čekat další dvě hodiny, ale dráha se nad námi slitovala a po necelé hodině nám nechali zastavit rychlík do Brna.

O posezení v Zastávce i náhradní program, festiválek Zebetínské trampobraní, jsem tedy bohužel přišla.

Když jsem se konečně vyškrábala domů do Junrdova, který se zatím proměnil ve skleněnou horu, byla jsem zralá tak jediné na to, padnout do postele.

Ale bylo to stejně fajn a narok tam pojedu znova.

Ahoj Lilka ve Švýcarsku 15.1.2010

Nové knihy

Začátkem května roku 2010 vyjde jedinečná obrazová publikace s názvem „Sbírka trampských domovenek a jiných atributů“.

Kniha svým originálním pojetím a netradičním grafickým zpracováním přesahuje rámec všech dosud vydaných knih o trampingu. Popisuje vývoj trampingu na našem území od jeho prvopočátku až do dnešních dní, obsahuje více než 3.000 českých a slovenských domovenek a vlajek. Dále v ní najdete mnoho barevných fotografií ze života dnešních trampů, ale i obrázky mediálně známých trampských osobností. Publikace je doplněna mnohostranným soupisem trampských osad.

Technické údaje knihy: formát A4, tvrdé desky, 196 stran, kvalitní papír, malý náklad, cena 600,-Kč.

8. května 2010 v 15.30 hod. proběhne ve východních Čechách křest této knihy a pozvaní kamarádi budou mít možnost si ji na místě koupit.

Britt

atelier.rosa@seznam.cz

Oholená móda.

V posledních letech si připadám trapně, když vyjdu na ulici s mojí šedivou kšticí a všude kolem samá nablýskaná hlava. Nechápu co je to za divnou módu chodit v mládí s vyholenou hlavou, když ve stáří stejně většina mužů oplešatí. Takže si své vlasy ani neužijí a když jim nakonec věkem vypadají, jejich děti se budou domnívat, že to tak má být a že všichni muži jsou takto poznamenaní na celý život.

Nevím, který herec nebo zpěvák začal tuhle módu a ostatní davy jej začaly jako papoušci napodobovat. Tato historie však nemůže trvat dlouho. Protože kam mé oko v historických análech dohlédne, jsou muži s dlouhými vlasy a ti na ně byli patřičně hrdí. Na začátku šedesátých let nám je horliví policisté za trest stříhali a říkali nám „**Máničky**.“ Ve středověku bylo ostříhání vlasů potupou, tuhle práci dělal kat hlavně před popravou. Později na Divokém Západě, by indiáni nikdy nevzali **skalp** holohlavému muži, za prvé by jej nemohli pověsit před teepee a pak by to bylo jen pro ostudu. Prostě kdo neměl vlasy, nebyl pro ně silný nepřítel. Proto nosila většina slavných zálesáků dlouhé vlasy aby tím dokázali, že pohrdají smrtí, zvláště z rukou indiánů. Za mého mládí se různým tulačkám následně pozavíraných v Domově pro mládež (Pašáku) říkalo „**Kosice**“ (podle vesnice Kostomlaty, kdy byl první lágr pro mladistvé delikventky) a když šly hromadně na vycházku, nebo do kina, byly mezi nimi poznat dopadené „**útěkářky**“ podle toho, že měly na hlavě šátky. Byly za útěk potrestány tím, že byly nakrátko ostříhané a tak byly duševně i tělesně poníženy. Tenkrát byly ještě usídleny v Nejdku na zámečku a ty mnohonásobné „**útěkářky**“ byly uvězněné v cele ve věži. Měly odtud krásný výhled, ale byly ostříhané a to bylo tenkrát to nejhorší. Žádný rozumný člověk - když nemusel - si nenechal na vlasy sáhnout. Po osvobození a skončení druhé světové války nastal hon na ženy, které se provinily tím, že spaly s okupanty. Byly vyvlečeny na ulici před pomstychtivý dav a tam jim byly za pokřiku, urážek a nadávek oholeny hlavy. Tehdy to bylo vrcholem ponížení. Tak tomu bylo po celý lidský věk, až dodnes. Ještě že už jsem ve věku, kdy nemusím žádnou rozmazlenou a přihlouplou celebritu napodobovat a zůstávám svůj. Do Vlasového studia nechodím, na prsou ani pod pažemi se neholím, název „**vlasový stylist**“ mi připadá jako nafouklá vyumělkovaná bublina a tak dávám přednost starému dobrému jménu na ceduli - **Holič**. Asi jsem ještě pořád normální mužský. Navoněné a vyholené mužské napodobeniny se mohou snad líbit jen pubertálním slečnám a pak lidem stejného pohlaví! Sice už dávno neplatí to, co se kdysi říkalo na Divokém Západě, že „**správný muž musí vonět jen koňským potem a lacinými doutníky**“, ale mezi námi – nemá to stále něco do sebe?

Frank Nykl.

Ahoj kamarádi!

Pro letošní rok 2010 se rozhodli pořadatelé zkušebně pořádat "Trampskou Kytraru" o měsíc dříve a to na srpnový dlouhý víkend (31. července až 2. srpna). Vedla nás k tomu zkušenost z posledních ročníků, kdy jsme se "fire sezóně" stejně nevyhnuli a speciálně ve večerních hodinách už bylo pěkně chladno! Na srpnový víkend se dá předpokládat, že bude teplo a dá se v té době ještě koupat v nedalekém krásném jezeře.

Letošní Trampská Kytara bude speciální také tím, že celý výtěžek bude věnován na 8. Celosvětový potlach. Navrhl to kamarád Cwak a myslíme si, že to je dobrý nápad. Aby to mělo nějaký smysl, vstupné na letošní Kytaru bude \$20. Podrobné informace můžete získat na webových stránkách Trampské Kytary.

<http://trampskakytara.com/>

Ahoj Fony!

Z prad'ourových zapomínek

Některé spory řešme klávesou Del.

Tak už jezdím tramvají zadarmo (tedy zatím, než tuto - jednu z mála českých výhod pro penzisty nad 70 let, zruší v rámci nějakého protikrizového balíčku). Stal jsem se prostě "moudrým kmetem". Proč moudrým? Protože jsem ve věku mudrování o životě. Občas by člověk nějaké to moudro rád sdělil ostatním, zvláště mladším. Má to ale jeden háček:

On totiž na taková moudra nikdo z těch mladých není nijak moc zvědavý, kterýžto nevděk je pro moudré kmety nepochopitelnou křivdou. Stačí si ale vzpomenout, jak jsme si za mlada brali ty moudré poučky tehdejších starců k srdci my, a je po křivdě (také jste se tenkrát vysmívali těm starým trampírům, když si stěžovali, že to revma chytli za mlada tím spaním na holé zemi pod širákem?).

Nějakou shodou náhod a zcela neúmyslně jsem se dostal k polemice dvou kamarádů, jejichž domovy už řadu let odděluje Atlantik. Telegraficky zjednodušeno - jeden tvrdil, že se v Československu před „listopadem 89“ žít nedalo - pročež emigroval, druhý, že dalo - pročež zůstal.

My, stařešinové máme dosud toto období ve své chatrné v paměti - tedy mimo těch, co si už nepamatují vůbec nic (kvůli jejich sešlosti) a těch, co doufají, že si už nic nepamatuje nikdo jiný (kvůli jejich minulosti).

Visí to ve vzduchu prakticky těch 40 let, kdy zejména následkem bratrské okupace se část obyvatel tehdejšího Československa rozhodla pro volné dýchání za tehdejší „Železnou oponou“.

Nekomentuji krajně extrémní spory, kdy jedni vyčítali druhým, že „tady zůstali a nedělali nic proti režimu“ s odezvou druhé strany „vy jste nás tu v tom nechali a pláchlí jste za lepším“. To jsou nesmysly, páč každý se mohl rozhodnout svobodně, každý měl nějaké důvody ke svému řešení, byť se třeba druhému zdály malicherné. Matematickým faktem však je, že i kdyby tenkrát emigroval milion obyvatel, pořád tady zbývalo dalších 14 milionů - co dál?

Již jsem uváděl, že většina mé „rodné“ osady se přemístila převážně ke břehům Ontaria. Jako rebel proti jakémukoliv musení bych samozřejmě nejradši pláchl s kamarády, zvláště když ten nejbližší šel za svým tátou, kterého jsem znal a kde bych měl zajištěn právě ten obtížný start v novém prostředí. Jenže..... nová manželka..... narození dítěte.....další rodinné starosti.....velmi staří rodiče, o které by se neměl kdo postarat (jedináček)..... a najednou je prostě pozdě! Pozdě litovat, pozdě bycha honit, prostě jsem tu „zkejsnul“, což mě - upřímně řečeno - trvale mrzelo.

Nevidím ale důvod, kvůli kterému bych se měl proto cítit srabem či poserou.

Ti, kteří tehdy emigrovali, se v podstatě rozdělili na 2 skupiny. Těm s heslem "socialisticky pracovat - kapitalisticky žít" samozřejmě vůbec nešlo o nějakou svobodu (nemluvě o té politické), a po rozplynutí ideálů rychlého zbohatnutí byli vesměs do roka zpátky (znám jich několik). Ti ostatní, které skutečně táhla ta svoboda, museli převážně projít šokujícím zjištěním, že bez opravdové práce se koláče prostě nenapečou. A pro některé to byl šok opravdový a dlouho makali a strádali, než se trochu zmožli.

Pro ty, co zůstali doma, se stal jednotkou dočasnosti 1 furt, a Husákovu normalizaci ignorovali pasivní rezistencí a uzavíráním se do soukromých společenství, kam se fadily i osady. Jestli byly ještě bez uzardění tramské, o tom se může diskutovat, rozhodně tam ale většina utíkala před televizní, rozhlasovou a tiskovou masáží neuvěřitelně stupidních výlevů tehdejších nejvyšších "soudruhů".

Sem patří i fakt, že tramping (paradoxně - leč zároveň logicky) kulminoval právě za totalitních režimů.

Domnívám se, že pokud dnes někdo vzpomíná na ty "starý krásný časy" - nejde vůbec o stesk po nějakém "ismu" (s jakoukoliv předponou) ale o vzpomínky na dobu mládí. Že ho prožíval v dobách totalitních, na tom lze dnes už těžko něco zvrátit, ale ve vzpomínkách většiny z nás bylo obdobím nejhezčím. Půjdu-li do absurdna, tak by vlastně trampové měli ironicky děkovat za tak velké množství kamarádů právě socialismu, páč svou neschopností vyprodukoval ty obrovské porce trampů tím, že před jeho nesmyslností a přihlouplými frázemi utíkali do lesů i ti, co až teprve důsledkem tohoto exodu začali za pochodu trampovat.

Se zemřelým Jardou Haunerem (mezi trampy spíše známým jako Pohádka či Westmen) jsme v padesátých letech v Podolí patřili k těm asi pěti nepionýrům na škole. Nikdy jsem k žádné straně neinklinoval, a rozhodně by mě mohl někdo těžko podezřívat ze stesku po "lidově demokratickém zřízení", ale i já na tu dobu prostě mám hezké vzpomínky, **protože jde o vzpomínky na mládí**. To špatně časem vypadne z hlavy a ve vzpomínkách zůstává převážně to lepší. Nebyly starosti, nebyla zodpovědnost za rodinu, byli jsme zdraví a při síle - prostě frajeři. Nakonec i na ty přiblblé a zbytečné 2 roky vojny se u piva rádo vzpomíná.

Samozřejmě se máme dnes nesrovnatelně lépe a to nejen při výjezdu kamkoliv bez ponižujících žádostí o výjezdni doklady (které jsem stejně nikdy pro mé smýšlení nedostal). Na druhé straně je ale spousta věcí, ve kterých má ten zmíněný "domorodec" **svým způsobem** pravdu. Je faktem, že jsme na vandrech nevažovali, jestli ten pozemek, co na něm kempujeme, kdysi někomu patřil a byl mu totalitním systémem ukraden. I další věci byly jednodušší či snadnější, než dnes a nejen na vandrech.

Tenkrát jsem přejel autem z jednoho konce Prahy na druhý za 12 minut a když jsem jako muzikant hrál v Lucerně či na Žofině, na Václaváku či kdekoli jinde, zaparkoval jsem auto kdykoliv - když ne přímo před vchodem, tak alespoň vedle něj. Zkuste, za jak dlouho přejedete Prahu dnes a o zaparkování radši nemluvme! A kolena mě tehdy také nebolela při chůzi z prudšího kopce jako dnes. A holky - na kterou jsem ukázal prstem.....a pak bude někdo říkat, že spousta věcí nebyla tenkrát lepší než dnes?

Konec srandy, trochu snad vyrovnám skóre konstatováním, že chudá léta naší rodiny se datují od měnové reformy v třiapadesátém, kdy jsme přišli o vše, můj soudruhů nepodporující tatík byl v rámci "reorganizace" přeřazen z vysoce odborného místa na obsluhu výtahu, já pak měl pro záporný postoj k okupaci trvalého zaracha na jakékoliv lépe placené místo, pro permanentní neúčast na jásavých májových oslavách jsem rovněž permanentně nebral kvartální prémii a z podobných důvodů bylo i mé vycestování kamkoliv trvale "nežádoucí".

Své potomky jsme snad (nejen svým příkladem) přesvědčili o budoucí nepřipustnosti takové "svobody", ve které jsme vyrůstali my (což jsme se zadostiučiněním konstatovali právě před 20 lety), ale na druhé straně nemám srdce říct vedle sedícímu kytaristovi "s Tebou nehraju, tobě totalita nevadila", navíc když vím, že nikdy nikomu neublížil. S tím by se měl pochlapit sám, pokud nepostrádá ty časem vymírající vlastnosti jako čest, soudnost, pověst, svědomí.....

Můj názor na věc je asi takový: Materiálně - byť nesrovnatelně s poměry "za oponou" se tu žít dalo, v otázce svobody a názorů tomu bylo naopak. Osobně mi nejvíce vadil ostatný drát na hranici s civilizací, nepropustnost této hranice pro kulturu směrem k nám (včetně zákazu dovážení tiskovin a rušení zpráv ze svobodného světa) a skutečnost, že abych mohl dělat muziku, nezáleželo snad u povinných kvalifikačních zkoušek ani

na tom co umím, ale zda vím, kdo je ministerským předsedou Východního Paralyzatanu.

Tož otázku, zda se tu v inkriminovaném období dalo či nedalo žít, si asi každý musí vyhodnotit sám - podle své více či méně dobrodružné povahy, resp. stupně hrdosti či náročnosti.

Bylo by ale určitě nerozumné, aby ještě po těch letech přežívaly v tomto směru nějaké rozpory či dokonce výčitky, které by ukrádaly těch pár chvil života, které má ještě naše generace před sebou, zvláště když oba - železnou oponou oddělené tábory kamarádů, měly stejně jediného společného protivníka.

Pokud čtenář očekává to inzerované moudro, nějak se mi nedostavuje, ale když už jsem hodinu bušil do manuálu, přece ta písmenka nevyhodím!

Tak zase ahoj

Zdeněk z P.

Různé

Ke konci minulého roku k nám dorazil DVD disk s videem 35. výročí osady Kondor. Taková pozornost od Pedra potěšila a pozorně jsme si „biograf“ prohlédli. Objevili jsme pár známých tváří, speciálně Preka, který s námi dělal Teslin a Yukon River v roce 2003 a 2005. Těší nás, že víc a víc osad používá video jako permanentní záznam historie trampingu. Zdá se nám, že to jsou jen ojedinělé vlašťovky a zatím ani není žádná soutěž v této trampské disciplíně. V šedesátých letech jsme na Severu Čech organizovali soutěž o „Trampského Oskara v 8mm filmu“. Bylo s tím hodně problémů a o technologii, která je nyní dostupná každému, se nám ani nesnilo.

Smutná zpráva

Mirek Moník

Kamarád Mirek zemřel tragickou smrtí 1. února 2010. Jeho Volkswagen chytil v tunelu pod řekou Fraser. Mirek pracoval 14 let jako řidič městských autobusů ve Vancouveru. Rozloučit se s ním přišlo mnoho lidí z práce, také z jeho Salsa Klubu, tančit salsu byla jeho vášeň. A samozřejmě došlo mnoho kamarádů a kamarádek se kterými trampoval. Kde

se hrálo, rád se připojil s harmonikou na rtech a kytarou . Mirku, ve vzpomínkách budeš žít jako kamarád, kterému patřila veselá tvář s nezapomenutelným úsměvem.

- redakce -

Poznámky redakce

Stopy podporují finančně a tím pádem nám umožňují pokračovat v práci už 22. rok.

- redakce -

Máš-li zájem o upozornění, že je na Internetu nová STOPA, tak pošli svoji Email a nezapomeň nám dát vědět, když si Email změníš. Redakce nemusí souhlasit s obsahem článků, které jsou otištěny. Odpovědná je osoba pod článkem podepsána a na ni se také obraťte s případnými dotazy a výhradami. S redakcí spolupracuje přes Internet Zdeněk z Prahy, který se stará o diskretní narovnání prohřešků vůči mateřštině v příspěvcích do Stopy.

Děkujeme předem za všechny dopisy a eMaily s přáním k Novému Roku. Hlavně také děkujeme těm, kteří vydávání

Trampeké video a audio disky MADE BY STOPA

- * Disk číslo 1 - Saperova Padesátka - 5/2002 - VCD (CD)
- * **č. 9** Yukon River 2003, 170 trampů v lodích pluje z Carmacks do Dawsonu. (400 km divočinou bez cest)
- * **10** - DVD obsahuje disky č.4+7+8 Bush River 2002, Vítání Jara 2003, Potlach na Squamish River 2003 (*)
- * **13** - Videokronika osady Kamarádi Ostrova - rok 1990, DVD Vítání Jara o Velikonocích 1990, Potlach K.O. v květnu 1990., Velký Vandr na Yukon v létě 1990 (Cassiar, Dempster Hwy) Calgarský Potlach na Saskatchewan Crossing pod sněhem
- * **14** - Události z videokroniky. DVD obsahuje video z disků číslo 5+11+12. Dlouhému Jirkovi je 50, Vítání Jara na Ostrově 2004, Májový weekend (padesátka Yany)
- * **15** - Videokronika - Velký Vandr 2004, léto na Lowry Lake
- * **16** - Potlach na Bush River 2004, pořádala osada TPHB
- * **17** - DVD Vítání Jara na Ostrově 2005. (*)
- * **18** - DVD Vzpomínkový táborák na Squamish River v dubnu 2005, Vandry s Kamarády Ostrova v červnu 2005, Lowry Lake a Big Doug kemp
- * **19** - Teslin River 2005, 400 km na řece Teslin a Yukon. 75 trampů 12 dní v divočině nespoutaných řek. (F)
- * **20** - Videokronika let 1983-1994, Vítání Jara 1983 (Weeks Lake) VJ-1984 (Sarita River), Potlach STO Squamish 1985, VJ-1991 Nitinat, Potlach TPHB 1994 (Finley Creek) (*)
- * **21** - Vandry s Lampou, DVD, soubor záběrů ze života Lampy (*)
- * **22** - Vítání Jara na Ostrově 2006, DVD, 25. výroční táborák se zapsal do dějin kroupami o velikosti naftalínu. + Zimní vandr Ostrovanů v únoru na Lowry Lake (*)

- * **23** - Vencovi je 65 - Oslava narozenin na boudě v horách za Princetonem nedaleko Link Lake v B.C. (F)
- * **24** - Mušlárna, Velrybářská 1999, Bush 2002, Squamish 2003, vzpomínka na Jirku Živného,
- * **25** - 7. Světový potlach 2006 v Texasu, DVD (*)
- * **26** - 5. Světový potlach 1998 na Bush River, . (-)
- * **27** - Vítání Jara na Ostrově 2007, DVD, Oheň na pláži (*)
- * **28** - Potlach STO Vancouver 2007 v údolí Squamish River (*)
- * **29** - Trampeká svatba Toma a Světlany v srpnu 2007 (F)
- * **30** - 4. Světový potlach v Coloradu v roce 1993-DVD (*)
- * **31** - Vítání Jara na Ostrově 2008 – sněžilo ale nepršelo (*)
- * **32** - Fishing Derby v Cariboo Country 2008 (*)
- * **33** - Zvukové CD s nahrávkami MP3 od táboráků v Kanadě. 65 písniček zpívá řada kamarádů jako Dudlík, Hanzin, Fony s Pavlou, Áda s Lenkou, Reďák, Bobin a další
- * **34** - Vítání Jara 2009 (+ extra z let 60-70 jako Konec Pulce a další) (*)
- * **35** - Potlach nad Squamish River 2009 (*)
- * **36** - Trampeká svatba Bobina a Dášenky 2009 (*)

(*) = na disku jsou datové soubory s archivem STOPY

(F) = na disku jsou jen fotky/soubory MP3

Cenou za disky je dobrovolný příspěvek, zasláný na adresu uvedenou v záhlaví STOPY. Suma je určena k pokrytí nákladů výroby a poštovního. Používáme kvalitní disky vhodné k archivování s informací tištěnou rovnou na povrch disku.